

KUN
ĐAS

Daniel Geremus

Daniel Geremus

KUNĎAS

NAKLADATELSTVÍ
IGOR INDRUCH

Tato kniha je věnována všem, kterým nehučí cizí hlas mezi ušima.

© Daniel Geremus, 2020

© Igor Indruch (nakladatelství), 2020

ISBN tištěná kniha: 978-80-88392-06-4

ISBN PDF: 978-80-88392-07-1

ISBN ePUB: 978-80-88392-08-8

ISBN Mobi: 978-80-88392-09-5

Do vašich rukou se dostává má druhá kniha.
Stejně jako ta předešlá má za úkol seznámit
laskavého čtenáře s mými obrazy. Uvidíte zde
šedesát devět fotografií olejomalb z let 2012 až
2020 s krátkým popiskem.

Druhá součást této publikace je záhadný dialog
s Kundasem i s andělem.

DÍVKA S KNÍRKEM 40 x 46,5 cm 2012

„Tak jsem zase tady!“ Říká mi známý hlas. Ležím tiše v posteli a očima škrábu strop ložnice. Je sice hluboká noc, přesto nemůžu usnout. Vím moc dobře, komu ten hlas patří. Zrovna tak je mi jasný, že bude mumlat přinejmenším až do svítání. Známe se už leta a za tu dobu pozměnil způsob své komunikace se mnou. Tvrdošíjně trvá na tom, abych ho oslovoval jeho pravým jménem, a to zní Lucifer. Vždy protestuje, když mu říkám Ďáble nebo Rohatej. Dokonce ani oslovení Ďas mu není po chuti. Nemám nikdy nejmenší náladu s ním diskutovat a zkouším různé urážky. Třeba se urazí a odejde. Vybírá si vždy neomylně momenty, kdy nejsem právě ve formě a nedá mi spát. Někdy v duchu, jindy polohlasně mu říkám:

„Běž už do hajzlu s těma kecama ty kundo!“

Nic si z toho nedělá a jen s úšklebkem v hlase mi připomene své pravé jméno. Já jen podrážděně odpovídám:

„Ať jsi kunda nebo Ďas, pro mě jsi Kundas!“

Drobný knírek pod nosem zcela změní celkové vyznění klasického obrazu od známého nizozemského barokního malíře Jana Vermeera (malováno kolem roku 1665).

Také jste si všimli, že snad jediný člověk, jediná historická postava, která se v televizi objevuje opravdu každý den, je Adolf Hitler? Já to mohu potvrdit. Když mi není dobře, ale ne zas tak moc, abych nemohl sledovat televizi, pouštím si vždy dokumenty z druhé světové války.

Uklidňuje mě na tom to, že žiji v relativním bezpečí a pohodlí, na rozdíl od těch chudáků zkoušených válkou. Dokonce ani Kundas mě při tom neruší. Je zřejmě rád, že se tím potvrzují jeho slova o lidské sebrance, vesmírném odpadu, který svou činností jednou zahubí sám sebe.

DEGUSTACE 45 x 30 cm 2013

Po rozvodu v květnu 2005 mám opět volné ruce. Do malování se mi nechce a po přestěhování do panelákovém bytu 1+1 se cítím ostrčený. Navíc se mi tam ani trochu nelíbí. Hodně času trávím po hospodách. Sem tam sbalím nějakou pipku a spíme buď u mě, nebo u ní. Několik měsíců to snad i může bavit. Uprostřed léta potkávám Líbu a zvu ji do Saigonu na pivko. Libuše se mi líbila už dřív, ale jako ženáci se mi nechtělo navazovat paralelní vztah. Líba je o 6,5 roku starší, o trošičku větší a v té době o dost hmotnější. Moje váha byla přibližně o půl metráku nižší. Její starší dcera Bára čekala miminko a bydlela u svého přítele Tomáše v Horní Branný. Mladší dcera Aneta končila základku a v září nastoupila na učňák v Hradci Králové. Na svatého Václava mě Líba poprvé pozvala k sobě na oběd. Ráno mi v Saigonu vysvětluje, kde přesně bydlí. Já se se svým bratrem ještě u záplavy kořalek dohaduju, jestli mám na ten oběd jít. Připadá mi to moc závazný. Bratr k tomu potměšile uvádí silné argumenty:

„Vole, králíka sníš a vypadnout můžeš vždycky.“

Filozoficky vzato, antropocentrismus je snad možno vyložit jako vnímání člověka jako střed světa. Tímto obrazem chci vyjádřit, že vše kolem nás se navzájem požívá, pohlcuje. Den pohltní noc, noc potom zase den. To je v pořádku. Jídlo, ač lahodící oku, chuťovým pohárkům, nosu i žaludku, se nevyhnutelně mění v cosi, od čeho dáváme ruce pryč. Netřeba být hovnofobní. Všechno na světě má svůj smysl, původ i důvod. Už se moc nesnažím měnit vnější svět, stačí, abych pochopil sám sebe. Přijal svou roli a úděl. Tím dám snad svému životu smysl. Nikdo naštěstí nemá patent na to, co bude po smrti.

Kdyby nebylo lautr nic, potom by život asi opravdu neměl žádný smysl.

KONEC PRÁZDNIN 55 x 75 cm 2014

To má svou logiku, panáky do nás padaj jako kdysi Wehrmacht do krytu. Líba už zná a celkem respektuje můj vstřícný vztah k alkoholu. Nicméně čas oběda se přiblížil. Už při odchodu z hospodských dveří vidím lehce dvojmo, také se jako vždy přidá i velice silný a zákeřný protivítr. Statečně překonám náměstí a po zdolání 45 schodů zvoním na dveře u jejího bytu. Jen vstoupím do předsíně, ucítím krásnou vůni. Nejen z toho avizovaného králíka, ale i celkovou vůni žen. Pak už jen vokno. Přibližně po hodině se probouzím a pode mnou je mokro. Přiblížím se rozhlížím kolem sebe. Netuším, kde se to nalézám a nemůžu ani najít oblečení. Dvojitě vidění mě neopouští, a tak kradmo a nahý otvírám dveře do obýváku. V tom Líba otevře dveře kuchyně a vidí můj nechápavý a vytřeštěný výraz. Nemá cenu zapírat, a tak to vybalím:

„Já se asi trošku připochal.“

Líba se jen usměje a jako správná maminka jen chlácholivě prohodí:

„To nic, to se občas stane. Ty matrace už byly kolikrát mokré od holek, když byly malé. Ty si jen značkuješ svý nový teritorium.“

Nerad vyhazuji staré věci. Boty obzvlášť. Tyto mně navíc dala moje milá teta Danuša z Polska. U nás je snad ani neprodávají. No, a navíc se mě občas někdo zeptal, odkud je mám, že takové kecky ještě neviděl. Já, starý ješita a pohádkář, vždy měl po ruce nějakou těžko ověřitelnou historku o tetě z Ameriky, výhře v pojídání pampeliškových knedlíků a podobně. Zajímavá je ta ochota některých lidí věřit blbostem. Když naprosto vážně občas sděluji nějakou tu pravdu, často mi právě tito lidé nevěří. Pravda je taková, že mám nadváhu. Tedy spíše obezitu a ty kecky na takovou zátěž nejsou dělané a brzy odejdou. Odejdou někam na soutěž v pojídání bramborového kompotu nebo zapisování not, vycházejících z růžových bradavek čokoládové panny, která je líná jako veš.

PERSISTENCE ČASU 65 x 60 cm 2015

Bydlet sám má spoustu výhod. Naprostá volnost, žádné trapné vysvětlování kam a s kým jdu ven. Kdy přijdu domů, je taky každému buřt. Bydlím naštěstí v přízemí, takže to mám do bytu pouhých deset schodů. Nevýhoda je, že bydlím naproti výtahu, který slyším až do jedny do druhý ráno, kdy se navrácí opilci domů. S rámcem sjede přivolaný výtah dolů, prakticky jen kousek od mé hlavy. Dělí mě od něj odhadem tak dva a půl metru a dvoje dveře. Přesto slyším ty hlasité bláboly napitejch sousedů. Občas někdo zády drká do dveří mého bytu. Před pátou ranní už zase jezdí lidi do práce. Když je konečně klid, jasně slyším, že někdo šramotí v mojí kuchyni. Nechce se mi vstávat. Nakonec se jdu přeci jen podívat. Nikdo nikde a dveře zamčený. Postupem času se to stává častěji a já už kvůli tomu ani nevstávám. Později se k tomu zvláštnímu lomození a cinkání v kuchyni připojuje tiché mumlání. To se mně snad jen zdá, uklidňuji se a snažím se na to nemyslet. To přejde časem samo, říkám si v duchu.

Stará fotografie a na pozadí obraz od Salvátora Dalí o stálosti času. Na fotografii je český dělník. Jak se říká, zlatý český ručičky. Ručičky jsou i na hodinách. Sice většinou ne už zlaté, ale budiž. Čas letí čím dál rychleji, jak se zdá, a já si poslední dobou všímám, že děti nerozeznají, kolik je hodin na ciferníku. Digitální čas zvládnou, to je jednoduché. Mám možnost občas komunikovat s mladými lidmi i dětmi školou povinnými. Většinou mají naprostý chaos v dějinách. Nemluvím o středověku, ale o událostech poměrně nedávných. Často argumentují tím, že si to můžou najít na internetu. Možná už jsem opravdu starý, ale děsí mě to. Letopočty 1914, 1918, 1939, 1948, 1968, 1989 jim nic neříkají. Neznají dějinné souvislosti. Prý se to tak teď neučí. Je důležitější pamatovat si PIN a heslo k přihlášení.